

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У.18087/10
10.02.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Душице Маринковић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа за производњу, трговину и услуге А.А. ..., ..., кога заступа пуномоћник Бисерка Томшик, адвокат из Београда, Београдска 51, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, ради поништаја решења број 148-04-039-00-2301/2009 од 08.01.2010. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржаној дана 10.02.2012.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд број У/І-2232/2007 од 28.10.2009. године, донетог у смислу члана 139. став 1. Царинског закона ("Службени лист СРЈ", бр. 45/92 ... 7/03), у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина број У/ІІ-150/7-03 од 17.03.2007. године, донетог у извршењу пресуде Врховног суда Србије број У.8104/05 од 07.02.2007. године, измењени су подаци у ЛЦИ - Ј1 број 6139 од 31.10.2001. године, ЦИ Терминал Сурчин, у наименовању број 01, 04, 05, 06, 07 и 08, рубрике 47 (царинска основица). Истим решењем утврђен је износ од 487.345,41 динара на име мање плаћене царине за робу увозно оцарињену по ЛЦИ - Ј1, који по овом решењу неће бити наплаћен, јер је наплаћен по решењу Царинарнице Сурчин број У/І-1717/2002 од 21.11.2002. године.

У тужби поднетој Управном суду 11.02.2010. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога, истичући да је пресудом Врховног суда Србије У.8104/05 од 07.02.2007. године, указано на неправилности у погледу надлежности органа који је спроводио описане радње контроле у првом степену, а које нису отклоњене доношењем оспореног решења, већ је тим решењем одбијена жалба против првостепеног решења донетог на основу радњи и аката непостојећег органа, што га чини ништавим, а наводи и објашњења туженог о надлежности Царинарнице Сурчин су већ били предмет оцене од стране Врховног суда Србије и оцењени као неприхватљиви. Наводи да је, применом одредбе члана 139. раније важећег Царинског закона, решавајући у поновном поступку по службеној дужности Царинарница изменила коначни акт скоро 8 година после подношења царинске декларације, по протеку рока од две године прописаног овом одредбом закона. Сматра да је увоз робе по ЈЦИ – Ј1 број 6139 од 31.10.2001. године извршен у свему у складу са законским прописима и према документацији ино фирме из Бугарске, на основу једногодишњег уговора, који је закључен за 2001., 2002. и 2003. годину, а тужилац не зна, нити му је омогућено да се изјасни о документацији коју је непостојећи орган - Царинарница Сурчин у поступку контроле прибавила, нити пак зна начин на који је то учинила и која је документа та Царинарница узела као једино ваљана, чиме је повређена одредба члана 9. и 133. Закона о општем управном поступку, јер тужиоцу није омогућено учешће у поступку накнадне провере и изјашњење о накнадно прибављеним доказима, при чему сама чињеница што је записник о извршеној контроли, у коме је означена документација накнадно прибављена по службеној дужности, достављен тужиоцу, не значи ништа, у смислу отклањања ове повреде правила поступка, јер је царински орган спровео контролу на основу члана 141. Царинског закона и утврдио другачије чињенично стање у односу на раније утврђено, без предочавања наведене документације тужиоцу, као увознику робе. Због свега изложеног сматра да у конкретном случају није извршена законита и правилна накнадна контрола увозног царинења у смислу члана 139. Царинског закона и предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу

одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепено решење донето у поновном поступку, по примедбама туженог органа из решења број У/П-150/7-03 од 17.03.2007. године, које је донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У.8104/05 од 07.02.2007. године, а којим је поништено раније решење туженог од 26.09.2005. године, са образложењем да је првостепено решење, које је донето 21.11.2002. године, могла да донесе само Царинарница Београд, с обзиром да је решење Савезне владе о спајању Царинарнице Београд и Царинарнице Сурчин у Царинарницу Београд, ступило на снагу 15.02.2002. године. Осим тога, Врховни суд Србије је у овој пресуди нашао да је диспозитивом првостепеног решења тужиоцу само наложена уплата означеног износа на име накнадне наплате царине за робу оцарињену по ЛЦИ – Ј1, а из разлога датих у образложењу првостепеног решења произлази да је накнадном контролом утврђено другачије чињенично стање, које је морало резултирати изменом података у ЛЦИ кроз диспозитив, будући да је одредбом члана 198. став 1. Закона о општем управном поступку, прописано да се диспозитивом решења решава о предмету поступка у целини, те таква измена јединствене царинске исправе је могла да представља основ за утврђивање обавезе плаћања царине. У поступку извршења наведеног решења, а у складу са примедбама из наведене пресуде Врховног суда Србије, Царинарница Београд је, у смислу члана 139. став 1. Царинског закона ("Службени лист СРЈ", бр. 45/92 ... 7/03), донела ожалбено решење, којим је изменила податке у ЛЦИ – Ј1 број 6139 од 31.10.2001. године, ЦИ Терминал Сурчин, у наименовању 01, 04, 05, 06, 07 и 08 рубрике 47 (царинска основица) и утврдила износ од 487.345,41 динара, који овим решењем неће бити наплаћен, с обзиром да је утврђено да је наведени износ већ наплаћен по решењу Царинарнице Сурчин У/І-1717/02 од 21.11.2002. године, позивајући се при том на чињенице утврђене у поступку накнадне контроле у погледу вредности робе из наименовања 01, 04, 05, 06, 07 и 08 означене декларације, по којима је роба увозно оцарињена на далеко нижу вредност од реалне, а што је Комисија Царинарнице утврдила записником број Д-55/02/1 од 24.06.2002. године, у накнадној контроли, на основу кога је донето ожалбено

решење, а који записник је уручен тужиоцу и тужилац је упознат са чињеничним стањем из наведеног записника.

Код оваквог стања ствари, правилно је закључивање туженог органа у оспореном решењу да је Царинарница Београд, у поновном поступку, отклонила повреде правила поступка у складу са примедбама из пресуде Врховног суда Србије У.8104/05 од 07.02.2007. године и правилно применила одредбу члана 139. став 1. Царинског закона ("Службени лист СРЈ", бр. 45/92 ... 7/03), те имајући у виду чињеницу да вредност роба представља податак од кога зависи обрачун царине и других увозних дажбина, правилно поступила када је својим решењем изменила податке у означеној декларацији и утврдила износ мање плаћене царине за робу из ЈЦИ – Ј1. Тужени орган је правилно оценио наводе жалбе тужиоца, поновљене и у тужби, правилно налазећи да је у поновном поступку Царинарница Београд донела првостепено решење, па су наводи тужиоца да је то решење донето на основу радњи и аката непостојећег органа, што га чини ништавим, правилно оцењени неоснованим. Тужени орган је правилно оценио неоснованим и наводе жалбе тужиоца да је наступила застарелост вођења поступка, с обзиром да се у конкретном случају ради о поступању Царинарнице у извршењу решења туженог органа, донетог у извршењу пресуде Врховног суда Србије У.8104/05 од 07.02.2007. године, у поновном поступку царинске контроле, који је започет 2002. године и у коме је решење на основу кога је наплаћен царински дуг донето у року прописаном одредбом члана 139. став 1. Царинског закона ("Службени лист СРЈ", бр. 45/92 ... 7/03), а новодонетим решењем Царинарнице Београд само је утврђена висина дуга и констатовано да је утврђен износ већ плаћен.

Управни суд је ценио и све остале наводе тужбе, па је нашао да су неосновани наводи којима се указује да у поновном поступку није поступљено по примедбама из пресуде Врховног суда Србије У.8104/05 од 07.02.2007. године, у чијем извршењу је донето оспорено решење, јер се из списка предмета види да је тужени орган у извршењу ове пресуде, поништио првостепено решење Царинарнице Сурчин, а у поновном поступку првостепено решење је донела Царинарница Београд, уз отклањање повреда правила поступка које су се односиле на диспозитив првостепеног решења, навођењем измењених података у ЈЦИ у диспозитиву тог решења, при чему тужилац неосновано указује на учињене повреде одредбе члана 9. и члана 133. Закона о општем управном поступку, јер у наведеној пресуди, у чијем извршењу је спроведен поступак до доношења оспореног решења, констатовано је да не постоји ова

повреда правила поступка, с обзиром да је записник о контроли достављен овлашћеном лицу тужиоца и омогућено му је да се изјасни о чињеницама констатованим у том записнику, што се ни наводима тужбе не оспорава.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 10.02.2012. године, 14 У.18087/10

Записничар

Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа - судија

Обрад Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО-2012